

ikke derved hen og gjør Brud paa Principerne i de kommunale Love, videre end man allerede tidligere har gjort. Man har ved Lønningsloven af 1867 indført en Bestemmelse, vedrørende den kommunale Beskatning; nu kommer man til den Grændelse, at den Forudsætning, der laa til Grund for Bestemmelsen, ikke længere er tilstede, og saa synes det dog fuldstændig naturligt, at denne Bestemmelse, som virkelig efter Højesteretsdommen har sit Udspiring fra Lønningsloven af 1867, forandres ved en Tillægslov til denne Lønningslov. Jeg tillod mig at sige, at man ved Behandlingen af Loven af 11te Februar 1863 stadfæstede den tidligere Fritagelse, som de Militære havde, og at man gjorde det af Hensyn til de smaa Lønninger. Naar man i 1867 borttog den de Militære givne Fritagelse, maa man ogsaa en lille Smule se paa, hvad Motiverne var. Man troede den Gang, at Lønningerne bleve fastsatte paa en saadan Maade, at de militære Befalingsmænd kunde bære en kommunal Skattebyrde af 2 pCt. Dette var Krigsministerens Forudsætning, og jeg tror at turde sige, at hvis Krigsministeren havde forudsat, at Skattebyrden vilde blive større, vilde han ikke være gaaet ind paa at optage denne Bestemmelse. Det foreligger klart i Forhandlingerne, at Krigsministeren gif ud fra den nævnte Forudsætning, og jeg tror ikke, at der fra det høie Things Side kom nogen Indsigelse med Hensyn til denne Forudsætnings Indhold, saa at man gif ud fra, at de Militære ikke burde bære en højere Skattebyrde. Det, man den Gang gav til Kommunerne, var en ny og uventet Skatteindtægt paa 2 pCt. af militære Personers Lønninger. Man forudsatte, at Kommunerne ikke kunde faae Mere, og man vilde ikke paalægge de Paagjældende Mere. Derfor stiller det sig nu saaledes, at, naar man erkjender, at Forholdene senere have udviklet sig saaledes, at Skattebyrden er bleven over 2 pCt., bør man vende tilbage til Standpunktet i 1867, idet man enten forhøjer Befalingsmændenes Lønning eller bringer det dertil, at den Forudsætning kommer tilstede, som man gif ud fra, den nemlig, at de kommunale Byrder ikke ere større end 2 pCt.

Foruden de Hensyn, jeg har tilladt mig at udhøre, tror jeg endnu at burde udtale, at praktiske Hensyn vistnok i højeste Grad tale for at lade Lovforslaget beholde den Skikkelse, det for Diebliffet har. Der har været, kan jeg sige, meget store Fjendskaber for at faae dette Lovforslag bragt frem til den Skikkelse, hvori det nu foreligger. Ogsaa det Spørgsmaal, om man ikke burde lade Staten istedetfor Kommunerne betale, hvad Befalingsmændene komme til at udrede over 2 pCt., har været meget diskuteret, baade i selve Regjeringen og indenfor det Udvalg i Folkethinget, som tog Initiativet i denne Sag, og senere mellem Udvalget og mig. Jeg har den utvivlsomme Opfattelse, at en Forandring i Lovforslaget, hvorved man gaar bort fra dets nuværende Skikkelse, muligt kan bringe

selve Lovforslaget i Fare. Jeg tror at have viist, at Forslaget ikke kan siges at være meget ubilligt mod de paagjældende Kommuner og tillige, at der i alt Fald kun er Tale om meget smaa Beløb. Jeg vilde overordentlig beklage, og efter hvad den ærede Ordfører har udtalt, tror jeg, at det høie Thing ikke mindre end jeg vilde beklage, om et Lovforslag som dette, der vil bringe en stor Del af Hærens Personale et væsentlig Gode, skulde løbe en saadan Fare. Jeg kan derfor kun tilraade det høie Things Medlemmer allerede nu, da Sagen foreligger til 2den Behandling, at vedtage Lovforslaget, som det er, og stemme imod det Forandringsforslag, som er fultet.

Jessen: Da Tiden er saa overmaade lang fremrykket, skal jeg indskrænke mig til en ganske kort Bemærkning. Jeg anser Realiteten af Spørgsmaalet for at være udebetaret ved hvad der er fremkommet saavel i Dag som ved forrige Behandling og ved den ærede Ministers fyldige Foredrag. Jeg skal kun ligeoverfor en Yttring af den ærede 5te Landsthingsmand for 2den Kreds (Haffner) gjøre den Bemærkning, at det ikke forekommer mig, at der kan være nogen som helst Frygt for at lade dette Lovforslag vende tilbage til det andet Thing, hvor man har viist en saa overordentlig Velvillie for at fremme disse Underklassers bedre Lønning; jeg er aldeles overbevist om, at man netop der ikke vil gjøre den allermindste Vanskelighed ved at fastholde, at denne Lov fremfor nogen anden bør komme ud i denne Session, hvad Regjeringen, som jo nu ogsaa i det andet Thing har et stort Flertal for sig, jo let vil kunne bevirke. Der vil derfor ikke være nogen Fare ved at sende Sagen tilbage. Jeg vil dog til den ærede Minister gjøre den Henstilling, at det Punkt, som det ærede Medlem fra Felsingør (Orskov) bragte paa Bane, i hvert Fald maa blive taget under meget nøie Overveielse, thi det kan virkelig ikke efter den bestaaende Lovgivnings Bestemmelser lade sig gjøre nu i Aarets Løb at ville foretage en Efterligning af, hvad der vil komme til at mangle i Kommunens Budget paa Grund af Afgang i den budgetterede Indtægt ved Skatteeftergivelse for de Militæres Vedkommende. Jeg anbefaler fremdeles at stemme for Forandringsforslaget med godt Haab om, at Lovforslaget med denne Forandring maa blive vedtaget i det andet Thing.

Krigsministeren: Jeg glemte i mine Udtalelser et Svar til det ærede Medlem, som rettede et Spørgsmaal til mig, nemlig om, hvorvidt allerede i det nuværende Skatteaar de Paagjældende skulle betale Skat efter den nye Ordning. Dette Spørgsmaal skal blive gjort til Gjensid for en nærmere Konference imellem Indenrigsministeren og mig, naar Loven bliver vedtagen og kommer til Gjennemførelse.